

Той видѣ и една купчина момиченца въ бѣлоснѣжни копринени роклички, съ разпуснати по рамене златни кждри. Златни коронки като звездички блестѣха на главитѣ имъ. Тѣ вървѣха и пѣха.

— Маргариткитѣ, маргариткитѣ! — завика още по-силно Итко.

Други момиченца въ розови, сини, бѣли и чудно пѣстри роклички, съ крилца на рамене, припкаха и се гонѣха по ливадитѣ.

— Пеперудкитѣ, пеперудкитѣ! — завика Итко високо, забравилъ се отъ радость.

Ружата подигна очи нагорѣ и го съзрѣ. Замаха тя заканително рѣще къмъ него и завика:

— Бѣгай отъ тука, бѣгай! Пазете се, пазете се!

Всички момченца и момиченца се прѣснаха и се изпокриха като пилци.

— Защо се изплашиха? Защо избѣгаха? — прошепна Итко просълзенъ. — Азъ искамъ да поиграя съ тѣхъ!

— А забрави ли какъ безъ милость кжсаше цвѣтята по ливадитѣ и какъ гонѣше пеперудкитѣ? — рече му брѣмбарътъ — неговото аеропланче. — Вѣнци, китки, а не искашъ да знаешъ, че и цвѣтята ги боли!

— А де да зная азъ, че тѣ сж живи, че сж момчета и момиченца, — извика просълзенъ Итко.

— Тѣй е! Хората знаятъ само себе си! А всички други мислятъ, че сж нищо! А и цвѣтята, и пеперудкитѣ, и брѣмбаритѣ, и тревичкитѣ — всичко, всичко живѣе, радва се, и се смѣе!... А сега не плачи. Ако искашъ да си поиграешъ съ тѣхъ, азъ мога да те звезда на празника имъ. Тѣ сж трѣгнали всички за тамъ. Тамъ отивамъ и азъ!

— Искамъ, искамъ и азъ да отида на празника имъ! — завика Итко.

Аеропланчето забрѣмча по-силно и Итко усѣти, че се издига високо, високо надъ гжста голѣма гора. Гората се простира, додето му очи виждатъ и пакъ нѣма край. А задъ гората се издига висока планина, чакъ до облацитѣ.

Хвърчи Итко, хвърчи и изведнажъ срѣдъ гората блѣсна силна свѣтлина.

(Следва въ втората книжка).

Александъръ Спасовъ